

Sygn. akt: III U 352/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 września 2013 r. w O.

sprawy z odwołania H. Ś. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania H. Ś. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 10.03.2012r. **znak** (...) - (...)

i z dnia 20.04.2012r. **znak** (...)

orzeka:

1. oddała odwołanie od decyzji z dnia 10 marca 2012 roku,
2. odrzuca odwołanie z dnia 20 kwietnia 2012 roku.

Sygn. akt III U 352/12

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24.04.2012r. H. Ś. (1) wniosła odwołanie od decyzji z dnia 10.03.2012r., którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. dokonał od dnia 1.03.2012r. waloryzacji przysługującej jej emerytury.

W odwołaniu nie wskazała konkretnych zarzutów.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniósł, iż decyzją z dnia 17.12.1990r. przyznano H. Ś. (1) prawo do wcześniejszej emerytury, w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26.01.1990r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy.

Podstawa wymiaru renty została ustalona z wynagrodzenia za okres 4 kwartałów kalendarzowych uzyskanego w Spółdzielni Pracy (...) w P., tj. od IV kwartału 1989r. do III kwartału 1990r. i wyniosła 287.490 zł. Wyliczony z tego okresu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 27,38%. Do obliczenia wysokości świadczenia przyjęto 36 lat zatrudnienia.

Następnie decyzją z dnia 27.07.1999r. dokonano przeliczenia emerytury od dnia 01.07.1999r. uwzględniając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (tj. z lat 1959-1978), który wyniósł 95,93%. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto kwotę bazową wynoszącą 666,96 zł.

ZUS wskazał również, że decyzją z dnia 06.01.2009r. dokonano kolejnego przeliczenia wysokości emerytury od 01.12.2008r. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wynoszący 96,02%.

Przysługująca ubezpieczonej emerytura poddawana była następnie waloryzacji zgodnie z obowiązującymi wskaźnikami waloryzacji w latach 2009- 2011 na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

ZUS wskazał, iż zaskarżoną decyzją z dnia 10.03.2012r. dokonano natomiast waloryzacji emerytury w oparciu o zasady przewidziane w ustawie z dnia 13 stycznia 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw. Na podstawie art. 4 ust. 1 oraz art. 5 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, w 2012r. waloryzacja od dnia 1 marca polega na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012r., kwoty waloryzacji w wysokości 71zł. Na podstawie art. 4 ust. 2 powołanej ustawy, waloryzacji od dnia 1 marca 2012r. podlega również podstawa wymiaru emerytur i rent. Waloryzacja ta polega na pomnożeniu podstawy wymiaru ustalonej na dzień 29.02.2012r. przez wskaźnik stanowiący iloraz zwaloryzowanej kwoty świadczenia i kwoty tego świadczenia ustalonej na dzień poprzedzający termin waloryzacji.

ZUS podniósł, iż wysokość zwaloryzowanej emerytury odwołującej w decyzji z dnia 10.03.2012r. ustalono przez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 29.02.2012r., tj. 1287,26 zł, kwoty waloryzacji, tj. 71zł, w związku z czym emerytura po waloryzacji od 01.03.2012r. wynosi 1358,26 zł. Do emerytury przysługuje ubezpieczonej ryczałt energetyczny w kwocie 157,67 zł oraz dodatek kompensacyjny w kwocie 29,35 zł. Po odliczeniu zaliczki na podatek oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne od 01.03.2012r. wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 1330,04 zł. Podstawa wymiaru emerytury po waloryzacji od 1 marca 2012r. wynosi zaś 1891,82zł, dlatego nie ma podstaw do zmiany decyzji.

W toku postępowania H. Ś. (1) ostatecznie sprecyzowała żądania w ten sposób, że domagała się przyjęcia do obliczenia wysokości emerytury kwoty bazowej z dnia 22.07.1999r., przyjęcia zarobków za miesiące październik-grudzień 1958r. w wysokości wynikającej ze złożonych przez nią angaży, wyliczenia emerytury w sposób prawidłowy, wypłacenia wyrównania emerytury oraz wskazania w decyzji prawidłowego numeru pobieranego przez nią świadczenia.

Na ostatniej rozprawie pełnomocnik H. Ś. (1) oświadczył, że odwołanie dotyczy także decyzji ZUS z dnia 20.04.2012r. Wniósł o uchylenie tej decyzji wobec faktu, iż nie uwzględnia ona wniosków odwołującej o przeliczenie emerytury.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Z akt rentowych odwołującej wynika, że decyzją ZUS z dnia 17.12.1990r. Nr EW90 (...), przyznano H. Ś. (1) prawo do wcześniejszej emerytury, w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26.01.1990r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (k. 16 t. I a.e.).

Podstawa wymiaru renty została ustalona z wynagrodzenia za okres 4 kwartałów kalendarzowych, uzyskanego w Spółdzielni Pracy (...) w P., tj. od IV kwartału 1989r. do III kwartału 1990r. i wyniosła 287.490 zł. Wyliczony z tego okresu (...) wyniósł 27,38%. Do obliczenia wysokości świadczenia przyjęto 36 lat zatrudnienia.

W dniu 19.07.1999r. H. Ś. (1) złożyła w organie rentowym wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat kalendarzowych, do wniosku załączając legitymację ubezpieczeniową i zaświadczenie Rp-7, wskazujące zarobki odwołującej z 1959r. (k. 29 t. I a.e.). Po jego rozpoznaniu ZUS decyzją z dnia 27.07.1999r. Nr (...) - (...), przeliczył emeryturę odwołującej od dnia 01.07.1999r., uwzględniając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (tj. z lat 1959-1978), który wyniósł 95,93%. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto kwotę bazową wynoszącą 666,96 zł Obliczona podstawa wymiaru wyniosła 639,81 zł, a po waloryzacji od 01.06.1999r. - 1031,93 zł (k. 34 t. I a.e.).

W dniu 19.11.2008r. H. Ś. (1) zwróciła się do ZUS z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości emerytury i przyjęcie wariantu najkorzystniejszego.

Rozpatrując ten wniosek ZUS decyzją z dnia 2.12.2008r. Nr (...) - 1/10/E1 ustalił jej uprawnienia do emerytury na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do ustalenia jej wysokości przyjęto 33 lata i 4 miesiące okresów składkowych, kwotę bazową podwyższoną z dniem 01.03.2008r. do 717,16zł i (...) 95,93%. Nowo wyliczona emerytura okazała się jednak mniej korzystna, dlatego nadal była wypłacana emerytura wcześniejsza (k. 166 t. I a.e.).

W dniu 29.12.2008r. odwołująca złożyła do ZUS kartę zasiłkową za 1978r. Uwzględniając zawarte tam kwoty, decyzją z dnia 06.01.2009r. Nr (...) - (...), ZUS dokonał kolejnego przeliczenia wysokości wcześniejszej emerytury od 01.12.2008r. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wynoszący 96,02%. Obliczona ponownie podstawa wymiaru świadczenia z uwzględnieniem waloryzacji od 01.03.2008r. wyniosła 1566,59 zł. Świadczenie zostało wyliczone przy przyjęciu kwoty bazowej w wysokości 717,16 zł. Ustalona wysokość emerytury od 01.12.2008r. wyniosła 1124,80zł (k. 66 t. I a.e.).

W dniu 21.01.2009r. H. Ś. (1) złożyła do ZUS wniosek o przyjęcie do ustalenia podstawy emerytury zarobków z listopada i grudnia 1958r. w wysokości minimalnego wynagrodzenia (k. 68 t. I a.e.).

Następnie w dniu 27.01.2009r. odwołująca złożyła do ZUS dodatkowe dokumenty, otrzymane z (...) Urzędu Wojewódzkiego w W. Archiwum w O., dotyczące jej zarobków w Zakładach (...) w P.: kserokopię świadectwa pracy i karty zarobkowej za 1963r. (k. 72-82 t. I a.e.).

W dniu 04.02.2009r. do ZUS wpłynęły zaś kopie angaży odwołującej z w/w zakładu pracy za 1958r., nadesłane przez (...) Urząd Wojewódzki w W. Archiwum w O., w odpowiedzi na pismo ZUS z dnia 22.01.2009r. (k. 70 i k. 88-92 t. I a.e.).

Po otrzymaniu tych dokumentów organ rentowy w dniu 27.02.2009r. wydał decyzję Nr 4045828/E, którą odmówił jej przeliczenia wysokości wcześniejszej emerytury wskazując, iż przyjęty dotychczas (...) 96,02% jest korzystniejszy od (...) wyliczonego z 20 lat, który wynosi 92,85% (k. 102 t. I a.e.). Organ rentowy wydając decyzję z dnia 27.02.2009r. faktycznie uwzględnił minimalne wynagrodzenie odwołującej za miesiące październik-grudzień 1958r., nie uwzględnił zaś kwot wynikających z angaży za 1958r.

H. Ś. (1) od powyższej decyzji wniosła odwołanie do Sądu. W odwołaniu wniosła o przyjęcie minimalnego wynagrodzenia za miesiące listopad i grudzień 1958r., przyjęcie kwoty bazowej z lipca 1999r. oraz wyjaśnienie kwestii zmiany numerów decyzji emerytalnych. Po rozpoznaniu tego odwołania w sprawie IIIU 302/09 Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 26.06.2009r. oddalił odwołanie. Wyrok w tej sprawie jest prawomocny.

Z akt emerytalnych wynika, iż mimo wydania w/w wyroku H. Ś. (1) w dalszym ciągu składała do ZUS pisma wnosząc o przyjęcie kwoty bazowej z 1999r., wyjaśnienie kwestii numeracji decyzji i podstawy wymiaru emerytury, bowiem nie zgadzała się z wyjaśnieniami ZUS zawartymi w pismach nadsyłanych przez organ rentowy. Na potwierdzenie swego stanowiska w dalszym ciągu składała kserokopie swoich wcześniejszych pism, dokumentacji pracowniczej oraz pism i decyzji ZUS.

W piśmie datowanym na 16.12.2009r. H. Ś. (1) wniosła „Zażalenie” na Inspektorat ZUS w sprawie przeliczania jej świadczeń emerytalnych, w dalszym ciągu podnosząc w/w kwestie (k. 246-252 t. I a.e.). Pismo to zostało potraktowane jako odwołanie i przekazane do Sądu. Sprawa z tego odwołania toczyła się pod sygn. akt IIIU 20/10. W toku tego postępowania H. Ś. (1) oświadczyła, że jej pismo datowane na 26.12.2009r. należy potraktować jako odwołanie od decyzji ZUS z dnia 27.02.2009r. (k. 16 akt IIIU 20/10).

Postanowieniem z dnia 3.02.2010r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce odrzucił odwołanie H. Ś. (1) od decyzji ZUS z dnia 27.02.2009r. wskazując, że kwestia przyjęcia kwoty bazowej z 1999r., kwestia numeracji decyzji i przyjęcia do podstawy wymiaru emerytury minimalnego wynagrodzenia została już prawomocnie rozstrzygnięta a odwołująca nie składała żadnych nowych dowodów. Zażalenie H. Ś. (1) na to postanowienie zostało oddalone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Decyzją z dnia 10.03.2010r. ZUS odmówił wznowienia postępowania w przedmiocie przeliczenia emerytury. Odwołanie H. Ś. (1) od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 22.06.2010r., wydanym w sprawie IIIU 1076/10 (k. 18 akt IIIU 1076/10).

H. Ś. (1) w dalszym ciągu składała do ZUS pisma w kwestiach przyjęcia kwoty bazowej z 1999r., wyjaśnienia kwestii numeracji decyzji i podstawy wymiaru emerytury. Nadto dwukrotnie złożyła do Sądu Okręgowego w Ostrołęce skargę o wznowienie postępowania w sprawie IIIU 302/09. Skarga ta została odrzucona postanowieniami z dnia 16.07.2010r. (k. 10 akt IIIU 1234/10) i z dnia 21.05.2012r. (k. 44 akt IIIU 315/12). Podobnie została odrzucona skarga o wznowienie postępowania w sprawie IIIU 1076/10 (k. 44 akt IIIU 315/12).

Przysługująca ubezpieczonej wcześniejsza emerytura w latach 2009-2011 poddawana była waloryzacji zgodnie z obowiązującymi wskaźnikami waloryzacji na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Emerytura i po waloryzacji od 01.03.2011r. wynosiła 1287,26zł, odwołująca otrzymywała też ryczał energetyczny w kwocie 146,40 zł i dodatek kompensacyjny w kwocie 28,01zł.

Zaskarżoną decyzją z dnia 10.03.2012r. Nr (...) - (...) dokonano waloryzacji emerytury od dnia 1.03.2012r. (k. 729 t. IV a.e.). Waloryzacja polegała na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29.02.2012r., kwoty waloryzacji w wysokości 71zł. Waloryzacji od dnia 1 marca 2012r. podlegała również podstawa wymiaru emerytur i rent. Waloryzacja ta polegała zaś na pomnożeniu podstawy wymiaru ustalonej na dzień 29.02.2012r. przez wskaźnik stanowiący iloraz zwaloryzowanej kwoty świadczenia i kwoty tego świadczenia ustalonej na dzień poprzedzający termin waloryzacji. Wysokość zwaloryzowanej emerytury w decyzji z dnia 10.03.2012r. ustalono przez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 29.02.2012r., tj. 1287,26 zł, kwoty waloryzacji, tj. 71zł, w związku z czym emerytura po waloryzacji od 01.03.2012r. wyniosła 1358,26zł. Do emerytury przysługiwał odwołującej ryczał energetyczny w kwocie 157,67zł oraz dodatek kompensacyjny w kwocie 29,35zł. Po odliczeniu zaliczki na podatek oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne od 01.03.2012r. wysokość świadczenia do wypłaty wynosiła miesięcznie 1330,04zł. Podstawa wymiaru emerytury po waloryzacji od 1 marca 2012r. wynosiła 1891,82zł.

Odwołująca zakwestionowała wysokość przyznanej jej emerytury i obecnie zaskarżyła decyzję z dnia 10.03.2012r.

W dniu 26.03.2012r. H. Ś. (1) ponownie złożyła do ZUS wnioski o wyjaśnienie kwestii wysokości emerytury, po raz kolejny wnosząc o przyjęcie kwoty bazowej z 1999r., wyjaśnienie kwestii numeracji decyzji i podstawy wymiaru emerytury. Do wniosku po raz kolejny załączyła kserokopie swojej dokumentacji pracowniczej, która już wcześniej składała (k. 807-831 t. IV a.e.).

W odpowiedzi ZUS zaskarżoną decyzją z dnia 20.04.2012r. Nr (...) odmówił jej przeliczenia emerytury wskazując, iż nie przedłożyła nowych dowodów w sprawie, które mogłyby zmienić wysokość emerytury (k. 857 t. IV a.e.).

H. Ś. (1) pismem datowanym na 28.04.2012r. odesłała do organu rentowego w/w decyzję z dnia 20.04.2012r. podnosząc, że nie składała wniosku, o którym mowa w decyzji a nadto numer przysługującego jej świadczenia jest inny niż numer wskazany w tej decyzji (k. 858-860 t. IV a.e.).

Mając na uwadze w/w stan faktyczny i żądania H. Ś. (1) należało uznać, że przedmiotem badania w niniejszej sprawie były dwie decyzje ZUS: z dnia 10.03.2012r. i z dnia 20.04.2012r.

Zdaniem Sądu odwołanie od decyzji ZUS z 20.04.2012r. podlegało odrzuceniu, jako wniesione po terminie.

Zgodnie z art. 477⁹ § 1 kpc odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji.

Zgodnie zaś z art. 477⁹ § 3 kpc Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie brak jest przesłanek do przywrócenia uchybionego terminu.

Zaskarżona decyzja została wydana w dniu 20.04.2012r. Odwołanie zostało natomiast wniesione dopiero w dniu 4.09.2013r., a więc po ponad 1,5 roku, co jest dużym opóźnieniem.

Jednocześnie należy uznać, że spóźnione wniesienie odwołania było wynikiem przyczyn leżących po stronie H. Ś. (1).

Wskazać bowiem trzeba, że w dniu 24.04.2013r. (k. 5a.s.) wniosła ona odwołanie od decyzji ZUS z dnia 10.03.2012r. i w toku postępowania dopiero w dniu 4.09.2013r. oświadczyła, iż odwołuje się także od decyzji ZUS z 20.04.2012r.

H. Ś. (1) nie potrafiła wyjaśnić, dlaczego dopiero w dniu 4.09.2012r. wskazała, iż odwołuje się również od decyzji z 20.04.2012r., co już świadczy o tym, że uchybienie terminu jest przez nią zawinione.

Zdaniem Sądu okoliczności niniejszej sprawy nie pozwalają na przyjęcie, iż w dacie wnoszenia odwołania od decyzji z 10.03.2012r. jej zamiarem było także wniesienie odwołania od decyzji z 20.04.2012r. Przeczy temu treść pisma datowanego na 24.04.2012r. w którym odwołująca wyraźnie wymienia tylko decyzję z dnia 10.03.2012r. Ponieważ treść tego pisma składa się tylko z jednego zdania, należy przyjąć, iż odzwierciedla ono rzeczywiste intencje odwołującej co do zakresu zaskarżenia decyzji ZUS. Wniosek ten jest uzasadniony również całością okoliczności niniejszej sprawy. Z akt emerytalnych wynika bowiem, iż H. Ś. (1) jest osobą potrafiącą wyraźnie sprecyzować własne stanowisko i dążącą do realizacji własnych zamierzeń i wniosków kierowanych do ZUS i Sądu. Świadczy o tym ilość i charakter jej pism składanych do ZUS i zajmujących IV tomy akt oraz treść jej pism składanych dotychczas do Sądu w toku spraw: IIIU 302/09, IIIU 20/10, IIIU 1076/10, IIIU 1234/10 i IIIU 315/12.

Powyższe prowadzi do wniosku, że gdyby H. Ś. (1) w dacie 24.04.2012r. chciała odwołać się również od decyzji ZUS z 20.04.2012r., uczyniłaby to i także tę decyzję wskazała w tym piśmie. Odwołująca nie wspomniała o decyzji z dnia 20.04.2012r. także w pierwszym piśmie procesowym składanym w niniejszej sprawie, tj. piśmie datowanym na 6.08.2012r. (k. 14 a.s.), chociaż wymieniała w nim także inne decyzje ZUS. Nawet gdyby odwołująca wymieniła decyzję z 20.04.2012r. w piśmie z dnia 6.08.2012r. to i tak odwołanie w tym zakresie byłoby już spóźnione.

Należy zauważyć, iż H. Ś. (1) wprawdzie nie potrafiła wskazać dokładnie, kiedy dostała decyzję z dnia 20.04.2012r., lecz z akt ZUS wynika, że na pewno decyzję tę dostała już przed 28.04.2012r. i co więcej, nie miała zamiaru się od niej odwoływać do Sądu.

Jak już bowiem wskazano wyżej, z akt emerytalnych odwołującej wynika, iż H. Ś. (1) pismem datowanym na 28.04.2012r. odesłała do organu rentowego w/w decyzję z dnia 20.04.2012r. podnosząc, że nie składała wniosku, o którym mowa w decyzji a nadto numer przysługującego jej świadczenia jest inny niż numer wskazany w tej decyzji (k. 858-860 t. IV a.e.). Treść tego pisma odwołującej jednoznacznie wskazuje, iż H. Ś. (1) już w kwietniu 2012r. знаła

treść decyzji z 20.04.2012r., a jedynie nie przyjmowała faktu jej istnienia do wiadomości, realizując swoją koncepcję stosowania przez ZUS błędnego numeru decyzji.

Zdaniem Sądu zasady logiki wskazują, iż decyzja z 20.04.2012r. dotyczyła właśnie odwołującej. Świadczy o tym już sam fakt, iż kierowana była do odwołującej i przesłana na jej adres domowy. Nadto wbrew stanowisku odwołującej, zawartym w piśmie z dnia 28.04.2012r., H. Ś. (1) składała w dniu 26.03.2012r. wnioski do ZUS. W dniu 26.03.2012r. po raz kolejny złożyła bowiem do ZUS wniosek o wyjaśnienie kwestii wysokości emerytury, po raz kolejny wnosząc o przyjęcie kwoty bazowej z 1999r., wyjaśnienie kwestii numeracji decyzji i podstawy wymiaru emerytury (k. 807-831 t. IV a.e.). W dniu 26.03.2012r. skierowała w tej kwestii także pismo do Dyrektora Inspektoratu ZUS w P. (k. 816831 t. IV a.e.). Decyzja z 20.04.2012r. była więc odpowiedzią na w/w pisma i rozstrzygała zawarte w nich wnioski.

Podkreślić też należy, że H. Ś. (1) w toku postępowania była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który dopiero na rozprawie w dniu 4.09.2013r. oświadczył, iż odwołanie dotyczy również decyzji z 20.04.2012r., a we wcześniej składanych pismach nie wskazywał tej decyzji jako przedmiotu odwołania.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że H. Ś. (1) uchybiła terminowi do wniesienia odwołania od decyzji ZUS z dnia 20.04.2012r. z przyczyn leżących po jej stronie i brak jest podstaw do przywrócenia uchybionego terminu.

Odwołanie w tym zakresie zostało wobec tego odrzucone w oparciu o art. 477⁹ § 3 kpc.

Merytorycznemu badaniu podlegało natomiast odwołanie od decyzji ZUS z dnia 10.03.2012r.

H. Ś. (2) ostatecznie sprecyzowała żądania w ten sposób, że domagała się zmiany decyzji i przyjęcia do obliczenia wysokości emerytury kwoty bazowej z dnia 22.07.1999r., przyjęcia zarobków za miesiące październik-grudzień 1958r. w wysokości wynikającej ze złożonych przez nią angaży, wyliczenia emerytury w sposób prawidłowy, wypłacenia wyrównania emerytury oraz wskazania w decyzji prawidłowego numeru pobieranego przez nią świadczenia.

Biorąc po uwagę w/w żądania zauważyć trzeba, że rozpoznając odwołanie od tej decyzji Sąd w istocie musiał rozważyć, czy wysokość emerytury odwołującej na 29.02.2012r. jest obliczona prawidłowo, a więc w istocie odnieść się do kwestii prawidłowości (...) przyjętego przy wyliczaniu tej emerytury, a tym samym faktycznie odnieść się do kwestii poruszanych również w decyzji z 20.04.2012r.

Pełnomocnik ZUS w toku postępowania podnosił, że skoro zaskarżona decyzja z 10.03.2012r. dokonuje jedynie waloryzacji emerytury ustalonej na 29.02.2012r., to Sąd nie może badać zarobków i podstawy emerytury. Sąd nie zgadza się jednak z takim stanowiskiem.

Zgodnie z art. 88 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca. Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji.

Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację (art. 88 ust. 3 w/w ustawy).

Z powyższego przepisu wynika więc, że ocena, czy waloryzacja została dokonana prawidłowo, wymaga uprzedniego ustalenia prawidłowej wysokości emerytury odwołującej w dacie 29.02.2012r. Zadaniem Sądu była wobec tego m.in. ocena, czy decyzja z 10.03.2012r. przyjmuje prawidłową wysokość emerytury odwołującej, obowiązującą na 29.02.2012r., a w szczególności prawidłową podstawę wymiaru świadczenia i kwotę emerytury.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 stycznia 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw w 2012r. waloryzacja od dnia 1 marca polegała na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012r., kwoty waloryzacji w wysokości 71 zł.

Taki sposób waloryzacji, przez dodanie kwoty 71zł, został uznany za zgodny z konstytucją przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 19 grudnia 2012r. (sygn. akt K 9/12, opubl. w dn. 31.12.2012 r. w Dz. U. z 2012r. poz. 1555), jest więc prawidłowy.

W ocenie Sądu organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję przyjął również prawidłową wysokość emerytury odwołującej, wyliczoną na 29.02.2012r.

H. Ś. (1) domagała się przyjęcia do obliczenia wysokości emerytury kwoty bazowej z dnia 22.07.1999r., przyjęcia zarobków za miesiące październik-grudzień 1958r. w wysokości wynikającej ze złożonych przez nią angaży, wyliczenia emerytury w sposób prawidłowy, wypłacenia wyrównania emerytury oraz wskazania w decyzji prawidłowego numeru pobieranego przez nią świadczenia.

Na wstępie trzeba wskazać, iż niezasadne są zarzuty odwołującej co do wskazywania przez ZUS błędnych numerów decyzji.

W toku postępowania Sąd zobowiązał ZUS do wskazania, dlaczego w decyzji z dnia 3.03.2004r. znak decyzji odwołującej został wskazany jako (...) -1/10/EW, a zaś w decyzji z dnia 10.03.2006r. znak ten zmieniono na (...) -1/10/EW90 oraz z czego wynika zmiana znaku w niektórych decyzjach w ten sposób, że zamiast /10/ wskazywane jest /20/.

W odpowiedzi organ rentowy w piśmie z dnia 28.09.2012r. (k. 49a.s.) podniósł, iż różnice we wskazanych decyzjach waloryzacyjnych wynikają ze zmian w systemie informatycznym EMIR-SEKS/AD, jakie zostały wprowadzone dla potrzeb poszczególnych Inspektoratów dla Oddziału ZUS w P.. Dla każdego z Inspektoratów została przydzielona inna cyfra zamiast początkowej „0”, w tym dla inspektoratu w P. cyfra „4”. Ponadto we wszystkich decyzjach emitowanych przez system EMIR podany jest symbol świadczenia EW90 oraz termin płatności „10” a różnice w zapisie (...) lub „20” w decyzjach pisanych za pomocą programu M. W. wynikają z omyłek pisarskich i nie mają żadnego wpływu dla merytorycznego uzasadnienia decyzji.

Wyjaśnienia te zdaniem Sądu są wiarygodne. Analiza akt emerytalnych wskazuje bowiem, iż wszystkie decyzje kierowane do odwołującej dotyczyły jej osoby. Wszystkie odnoszą się do wniosków składanych przez H. Ś. (1) i rozstrzygają te wnioski merytorycznie lub odmawiają wznowienia postępowania. Nadto każda z tych decyzji zawiera częściowo tę samą sekwencję liter: (...) -1 i oznaczenie literowe (...). Stanowisko odwołującej co do błędnej numeracji decyzji jest więc niczym nie poparte i jest wynikiem jej subiektywnej oceny.

Rozpoznając merytorycznie żądania H. Ś. (1), dotyczące wysokości emerytury Sąd uznał, iż są one zasadne tylko co do żądania przyjęcia zarobków za miesiące październik-grudzień 1958r. w wysokości wynikającej ze złożonych przez nią angaży.

Rozpoznając pozostałe żądania, a w szczególności żądanie przyjęcia innej kwoty bazowej, Sąd Okręgowy nie może pominąć orzeczeń w sprawach dotyczących odwołującej, a zapadłych na skutek kwestionowania wcześniejszych decyzji ZUS, dotyczących wysokości emerytury.

Zgodnie z art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej.

W wyroku z dnia 13 stycznia 2000r. (II CKN 655/98, Lex nr 51062) Sąd Najwyższy przyjął, że istota mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu wyraża się w tym, że także inne sądy, inne organy państwowe, a w przypadkach przewidzianych w ustawie także inne osoby muszą brać pod uwagę fakt istnienia i treść prawomocnego orzeczenia sądu. Wynikający z niej stan związania ograniczony jest jednak, co do zasady, tylko do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia i nie obejmuje jego motywów. W wyroku z dnia 12 lipca 2002r. (V CKN 1110/00, Lex nr 74492), Sąd Najwyższy wyraził zaś pogląd, że skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia

nie może być już w ogóle badana. Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, a nie tylko ograniczenie poszczególnego środka dowodowego.

Wskazać też trzeba, że zawarte w uzasadnieniu orzeczenia motywy rozstrzygnięcia mogą mieć znaczenie dla ustalenia zakresu mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, czyli granic prawomocności materialnej orzeczenia w rozumieniu art. 365 § 1 kpc (tak wyrok SN z dnia 15 lutego 2007r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008, nr A, poz. 20).

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż znajdują one zastosowanie co do żądania H. Ś. (1) przyjęcia do obliczenia wysokości emerytury kwoty bazowej z dnia 22.07.1999r.

Jak już wskazano wyżej, H. Ś. (1) w sprawie IIIU 302/09 domagała się m.in. przyjęcia kwoty bazowej z lipca 1999r. Po rozpoznaniu tego odwołania w sprawie IIIU 302/09 Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 26.06.2009r. oddalił odwołanie. Wyrok w tej sprawie jest prawomocny.

Powyższe oznacza, iż Sąd w sprawie IIIU 302/09 za niezasadne uznał żądanie przyjęcia wskazywanej przez odwołującą kwoty bazowej. W sprawie tej przedmiotem badania była decyzja z dnia 27.02.2009r., tj. decyzja waloryzacyjna, a Sąd uznał wówczas, iż wysokość emerytury przyjęta przez ZUS do dokonania waloryzacji jest prawidłowa, w tym prawidłowa była kwota bazowa przyjęta do wyliczania wysokości emerytury na datę waloryzacji.

Ponieważ wyrok w sprawie IIIU 302/09 jest prawomocny, przesądził w/w kwestie co oznacza, iż obecnie Sąd nie może ponownie ich badać.

Już tylko na marginesie należy wskazać, iż H. Ś. (1) domaga się przyjęcia kwoty bazowej z lipca 1999r., tj. kwoty 1327,44zł. Odwołująca pobiera emeryturę wcześniejszą, przyznaną jej w 1990r. przy przyjęciu kwoty bazowej obowiązującej w tej dacie, dlatego nie ma podstaw do uwzględnienia tego żądania. H. Ś. (1) nie przedłożyła żadnych nowych dowodów dotyczących kwoty bazowej.

Zaskarżona decyzja waloryzacyjna również dotyczy w/w emerytury wcześniejszej. Przedmiotem badania w niniejszej sprawie nie jest zaś decyzja z dnia 2.12.2008r., przyznająca odwołującej emeryturę na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszej sprawie H. Ś. (1) domagała się przyjęcia do podstawy wymiaru zarobków za miesiące październik-grudzień 1958r. w wysokości wynikającej ze złożonych przez nią angaży. Zdaniem Sądu należy odwołującej zaliczyć te zarobki, nie powoduje to jednak zmiany zaskarżonej decyzji, gdyż nawet po zaliczeniu tych zarobków wyliczony przy ich przyjęciu (...) będzie mniejszy od dotychczas przyjętego przez ZUS.

Poza sporem jest, iż odwołująca w okresie od 22.10.1958r. do 31.10.1978r. była zatrudniona w Zakładach (...) w P. na stanowisku dziewiarza (świadcstwo k. 11 a.e.).

Na okoliczność zarobków w miesiącach październik-grudzień 1958r. odwołująca aż do 2009r. nie złożyła żadnych dokumentów, zarobków za ten okres nie zawiera też legitymacja ubezpieczeniowa.

Z akt emerytalnych wynika, iż w dniu 04.02.2009r. do ZUS wpłynęła kopia angażu odwołującej z w/w zakładu pracy za 1958r., nadesłana przez (...) Urząd Wojewódzki w W. Archiwum w O., w odpowiedzi na pismo ZUS z dnia 22.01.2009r. (k. 70 i k. 88-92 t. I a.e.), a więc uzyskana przez organ rentowy w urzędzie.

Po otrzymaniu tych dokumentów organ rentowy w dniu 27.02.2009r. wydał decyzję Nr 4045828/E, którą odmówił przeliczenia wysokości wcześniejszej emerytury odwołującej wskazując, iż przyjęty dotychczas (...) 96,02% jest korzystniejszy od (...) wyliczonego z 20 lat, który wynosi 92,85% (k. 102 t. I a.e.). Organ rentowy wydając decyzję z dnia 27.02.2009r. faktycznie uwzględnił jednak minimalne wynagrodzenie za miesiące październik-grudzień 1958r., nie uwzględnił zaś kwot wynikających z angażu za 1958r.

Obecnie H. Ś. (1) domaga się przyjęcia zarobków za miesiące październik-grudzień 1958r., w wysokości wynikającej z angażu.

W tym zakresie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu księgowości, H. G., celem wyliczenia wynagrodzenia uzyskiwanego przez H. Ś. (1) w czasie zatrudnienia w Zakładach (...) w P. w okresie od 22.10.1958r. do 31.12.1958r. – w oparciu o angaże znajdujące się w aktach ZUS i wskazane tam stawki godzinowe oraz nominalny czas pracy pracowników obowiązujący w w/w okresie.

W opinii z dnia 28.12.2012r. biegła wskazała, iż zgodnie z angażami załączonymi do akt ZUS wynagrodzenie odwołującej w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w P. od 22.10.1958r. do 31.12.1958r. wynosiło na okres pracy próbnej od dnia 22.10.1958r. do 05.11.1958r. - 4,10 zł/godz. Biegła zwróciła uwagę, iż w aktach ZUS oraz aktach sprawy brak jest angażu ze stawką wynagrodzenia obowiązującą od 06.11.1958r. i dlatego przyjęła, że wynagrodzenie to nie było niższe aniżeli wynagrodzenie przyznane w okresie próbnym. Od 01.10.1959r. wynagrodzenie odwołującej wynosiło 4,60 zł/godz., co wynika z kopii angażu z k. 90 a.e.

Biegła zaznaczyła, iż czas pracy wszystkich pracowników zatrudnionych na mocy umowy wynosił bez wliczenia przerw odpoczynkowych najwyżej 8 godzin na dobę, w sobotę 6 godzin na dobę i nie mógł przekraczać 46 godzin na tydzień.

Zgodnie z przepisami w okresie od 22.10.1958r. do 31.12.1958r. dniami wolnymi od pracy były: 1 listopada - Wszystkich Świętych, 25 grudnia - pierwszy dzień Bożego Narodzenia, 26 grudnia - drugi dzień Bożego Narodzenia oraz niedziele.

Biorąc powyższe pod uwagę biegła wyliczyła nominalny czas pracy odwołującej i uwzględniając w/w stawki godzinowe wskazała, iż wynagrodzenie to stanowi kwoty: w październiku 1958r. kwotę 287zł, w listopadzie 1958r. kwotę 754,40zł i w grudniu 1958r. kwotę 787,20zł.

Do tej opinii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń. Także Sąd w niniejszej sprawie podziela wnioski biegłej H. G.. Biegła oparła się na dokumentacji znajdującej się w aktach emerytalnych odwołującej, tj. angażu i legitymacji ubezpieczeniowej, z której nie wynika, aby odwołująca w spornym okresie miała nieobecności z powodu niezdolności do pracy, przebywała na urlopie bezpłatnym lub wychowawczym. Należy więc uznać, iż w w/w miesiącach odwołująca faktycznie świadczyła pracę i było jej wypłacane wynagrodzenie. Biegła uwzględniła również dni wolne od pracy i obowiązujący odwołującą nominalny czas pracy.

Po ustaleniu wysokości zarobków H. Ś. (1) w miesiącach październik-grudzień 1958r. Sąd podjął dalsze czynności w celu ustalenia prawidłowej wysokości emerytury odwołującej na datę 29.02.2012r.

W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłej z zakresu rachunkowości H. G., celem wyliczenia podstawy i wysokości emerytury przysługującej H. Ś. (1) na datę 29.02.2012r. – przy uwzględnieniu kwot zarobków wynikających z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS oraz przy uwzględnieniu zarobków za miesiące październik i listopad 1958r., wyliczonych przez biegłą w opinii z 28.12.2012r. Nadto biegła miała wyliczyć (...) z lat 1958-1977 oraz 1959-1978 i (...) wg wszystkich wersji i wskazać najkorzystniejszą a w zakresie kwoty bazowej biegła miała uwzględnić wyniki wcześniejszego postępowania sądowego, prowadzonego w sprawie IIIU 302/09, w którym odwołująca domagała się przyjęcia innej kwoty bazowej. Po ustaleniu wysokości emerytury odwołującej na datę 29.02.2012r. biegła miała dokonać waloryzacji tej emerytury wg zasad przyjętych w decyzji ZUS z 10.03.2012r.

W opinii z dnia 23.04.2013r. biegła H. G. wskazała, iż odwołująca była zatrudniona:

- w okresie od 1.06.1957r. do 21.10.1958r. w (...) w P., zgodnie z umową załączoną do akt ZUS, zawartą 1 października 1957r. odwołująca była zatrudniona na zasadach prowizyjnych (3% obrotu), w związku z zawartą umową nie nabywała uprawnień pracownika przedsiębiorstwa, a w szczególności nie miała prawa do ubezpieczeń społecznych i urlopów,

- w okresie od 22.10.1958r. do 31.10.1978r. w (...) w P., wynagrodzenia odwołującej za lata 1959- 1978 zawarte są we wpisach w legitymacji ubezpieczeniowej, Rp-7 i kartach płac,

- w okresie od 02.11.1978r. do 30.09.1990r. odwołująca była zatrudniona w Spółdzielni Pracy Usług (...) w P., otrzymywała wynagrodzenie zryczałtowane, z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniach wynika, że zakład był prowadzony na podstawie umowy na zryczałtowanym rozrachunku, do akt załączono za powyższy okres kartę płac, w której wskazano wynagrodzenie za okres listopad-grudzień 1978r. i styczeń-luty 1979r. Ponadto zaświadczenie Rp-7 wskazuje kwotę za okres od 01.10.1989r. do 30.09.1990r.

Z opinii biegłej H. G. wynika jednak, że przyjęcie zarobków z angaży z okresu październik-grudzień 1958r. nie wpłynie na zwiększenie wysokości emerytury odwołującej.

Biegła biorąc pod uwagę w/w dokumentację i wyliczone przez siebie uprzednio kwoty wynagrodzeń odwołującej za okres październik-grudzień 1958r. wyliczyła wskaźniki dochodu:

Lp.	Rok	Ogółem wynagrodzenie za rok	Przeciętne wynagrodzenie dla celów emerytalnych	Stosunek dochodu do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy w %	Wskaźnik z 10 kolejnych lat kalendarzowych
-----	-----	-----------------------------	---	--	--

	1957		15 348,00	-	
	1958	1 829,00	16 176,00	11,31	
	1959	19 375,00	17 436,00	111,12	
	1960	17 500,00	18 720,00	93,48	
	1961	19 200,00	19 500,00	98,46	
	1962	20 168,00	20 160,00	100,04	
	1963	21 506,00	21 156,00	101,65	
	1964	17 584,00	21 792,00	80,69	
	1965	19 894,00	22 404,00	88,80	
	1966	19 638,00	23 208,00	84,62	

	1967	19 958,00	24 192,00	82,50	
	1968	27 342,00	25 272,00	108,19	
	1969	28 109,00	26 088,00	107,75	
1.	1970	29 541,00	26 820,00	110,15	
2.	1971	27 137,00	28 296,00	95,90	
3.	1972	32 889,00	30 108,00	109,24	
4.	1973	31 115,00	33 576,00	92,67	
5.	1974	27 022,00	38 220,00	70,70	
6.	1975	49 936,00	46 956,00	106,35	
7.	1976	56 192,00	51 372,00	109,38	
8.	1977	52 853,00	55 152,00	95,83	
9.	1978	42 778,00	58 644,00	72,95	
10.	1979	2 520,00	63 924,00	3,94	86,71
11.	1980		72 480,00	-	75,70
12.	1981		92 268,00	-	66,11
13.	1982		139 572,00	-	55,18
14.	1983		173 700,00	-	45,92
15.	1984		202 056,00	-	38,85
16.	1985		240 060,00	-	28,21
17.	1986		289 140,00	-	17,27

18.	1987		350 208,00	-	7,69
19.	1988		637 080,00	-	0,39
20.	1989	228 000,00	2 481 096,00	9,19	0,92
	1990	2 472 000,00	12 355 644,00	20,01	X

Biegła wskazała, iż wskaźnik wysokości z 10 najkorzystniejszych kolejnych lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem złożenia wniosku o emeryturę wynosi 86,71%.

Według opinii biegłej wyliczenie wskaźnika z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych z całego okresu zatrudnienia przedstawia się zaś następująco:

Lp.	Rok	Ogółem wynagrodzenie za rok	Przeciętne wynagrodzenie dla celów emerytalnych	Stosunek dochodu do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy w %	Wskaźnik z 10 kolejnych lat kalendarzowych
1.	1959	19 375,00	17 436,00	111,12	
2.	1960	17 500,00	18 720,00	93,48	
3.	1961	19 200,00	19 500,00	98,46	
4.	1962	20 168,00	20 160,00	100,04	
5.	1963	21 506,00	21 156,00	101,65	
6.	1964	17 584,00	21 792,00	80,69	
7.	1965	19 894,00	22 404,00	88,80	
8.	1966	19 638,00	23 208,00	84,62	
9.	1967	19 958,00	24 192,00	82,50	

10.	1968	27 342,00	25 272,00	108,19	
11.	1969	28 109,00	26 088,00	107,75	
12.	1970	29 541,00	26 820,00	110,15	
13.	1971	27 137,00	28 296,00	95,90	
14.	1972	32 889,00	30 108,00	109,24	
15.	1973	31 115,00	33 576,00	92,67	
16.	1974	27 022,00	38 220,00	70,70	
17.	1975	49 936,00	46 956,00	106,35	
18.	1976	56 192,00	51 372,00	109,38	
19.	1977	52 853,00	55 152,00	95,83	
20.	1978	42 778,00	58 644,00	72,95	

Ogółem 1 920,47 X

1/20 ogółem 96,02 X

Kwota bazowa 717,16

Podstawa wymiaru 688,62

Biegła zaznaczyła, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z 20 lat z całego okresu ubezpieczenia wynosi 96,02%. Podstawa wymiaru wynosi zatem na dzień ustalenia prawa do świadczenia 688,62 zł.

Biegła dodała, że wysokość emerytury oblicza się ponownie, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Ponieważ wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru zgodny jest ze wskaźnikiem ustalonym decyzją ZUS, zdaniem biegłej brak jest możliwości przeliczenia świadczenia odwołującej się.

Biegła wskazała też, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z lat 1958-1977 wynosiłby:

Lp.	Rok	Ogółem wynagrodzenie za rok	Przeciętne wynagrodzenie dla celów emerytalnych	Stosunek dochodu do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy w %	Wskaźnik z 10 kolejnych lat kalendarzowych
1.	1958	1 829,00	16 176,00	11,31	
2.	1959	19 375,00	17 436,00	111,12	
3.	1960	17 500,00	18 720,00	93,48	
4.	1961	19 200,00	19 500,00	98,46	
5.	1962	20 168,00	20 160,00	100,04	
6.	1963	21 506,00	21 156,00	101,65	
7.	1964	17 584,00	21 792,00	80,69	
8.	1965	19 894,00	22 404,00	88,80	
9.	1966	19 638,00	23 208,00	84,62	
10.	1967	19 958,00	24 192,00	82,50	
11.	1968	27 342,00	25 272,00	108,19	
12.	1969	28 109,00	26 088,00	107,75	
13.	1970	29 541,00	26 820,00	110,15	
14.	1971	27 137,00	28 296,00	95,90	
15.	1972	32 889,00	30 108,00	109,24	
16.	1973	31 115,00	33 576,00	92,67	

17.	1974	27 022,00	38 220,00	70,70	
18.	1975	49 936,00	46 956,00	106,35	
19.	1976	56 192,00	51 372,00	109,38	
20.	1977	52 853,00	55 152,00	95,83	

Ogółem 1858,83

1/20 ogółem 92,94 x

Kwota bazowa 717,16

Podstawa wymiaru 666,53

Z w/w wyliczeń wynika, że (...) wyliczony z lat 1958-1977 byłby niższy niż ustalony z lat 1959-1978. i wynosiłby 92,94%. Podstawa wymiaru ustalona na podstawie powyższego wskaźnika wynosiłaby zatem na dzień ustalenia prawa do świadczenia 666,53 zł.

Biegła zaznaczyła, że odwołującej uznano staż pracy w ilości 36 lat, tj. 432 miesiące okresów składkowych. Sąd podziela ten wniosek, bowiem ZUS uwzględnił wszystkie okresy zatrudnienia H. Ś. (1).

Mając powyższe na względzie emerytura odwołującej się na dzień przyznania prawa do świadczenia wynosi brutto:

$717,16 \times 24,00\% = 172,12\text{zł}$

$432 \text{ miesięcy składkowych} \times 1,30\% / 12 \times 688,62 = 322,27\text{zł}$

Ogółem 494,39zł

Biegła dokonała również waloryzacji emerytury odwołującej i wskazała, że świadczenie po waloryzacji od 01.03.2011r. wynosi 1.287,17zł a po waloryzacji od 01.03.2012r. wynosi 1.358,17zł.

Biegła zaznaczyła, iż wysokość emerytury ustalona decyzją ZUS z 10.03.2012r. wynosi 1.358,26 zł i wskazała, iż różnica w kwocie 0,09 zł może wynikać z innych zaokrągleń zastosowanych przez ZUS w trakcie wielokrotnych, wieloletnich waloryzacji.

Ustalenie wskaźnika waloryzacji podstawy będzie przedstawiać się następująco:

Świadczenie po waloryzacji od 01.03.2011 wynosi 1 287,17zł

Świadczenie po waloryzacji od 01.03.2012 wynosi 1 358,17zł

Wskaźnik waloryzacji podstawy wynosi 105,52

Podstawa wymiaru po waloryzacji od dnia 01 marca 2012r. wynosi: $1.782,95 \times 105,52\% = 1.891,82 \text{ zł}$.

Powyzsza wysokość podstawy zgodna jest więc z kwotą ustaloną zaskarżoną decyzją ZUS z dnia 10.03.2012r.

Reasumując biegła wskazała, że uwzględnieniu do wyliczeń świadczenia wynagrodzeń uzyskiwanych przez odwołującą w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w P. w okresie od 22.10.1958r. do 31.12.1958r. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie ulegnie zmianie.

Z w/w opinii biegłej wynika więc, że zaskarżona decyzja z dnia 10.03.2012r. w sposób prawidłowy dokonuje waloryzacji emerytury H. Ś. (1) i jako punkt wyjściowy do wyliczeń przyjmuje prawidłową wysokość emerytury na dzień 29.02.2012r.

Co do zasady Sąd podziela wnioski w/w opinii biegłej. Jej wyliczenia opierają się na dokumentacji znajdującej się w aktach emerytalnych odwołującej, biegła wskazuje konkretne wyliczenia, z których wysnuwa te wnioski. Są one logiczne. Wyliczenia te uwzględniają też niesporne wynagrodzenie za październik-grudzień 1958r.

Do opinii biegłej należy zgłosić tylko jedną uwagę. Biegła wyliczając (...) z 20 lat z całego okresu ubezpieczenia, z uwzględnieniem 1958r., przyjęła m.in. rok 1974, w którym wskaźnik wynosi 70,70%. Organ rentowy słusznie wskazał w piśmie datowanym na 22.05.2013r. (k. 176a.s.), iż zamiast roku 1974 należy przyjąć rok 1978, w którym wskaźnik był wyższy i wynosił 72,95%. Zmiana ta nie wpływa jednak na zmianę decyzji, gdyż przy przyjęciu roku 1978 (...) wyliczony z 20 lat będzie wynosił 93,05%, a więc i tak będzie niższy od przyjętego przez (...) 96,02%.

Na rozprawie w dniu 4.09.2013r. pełnomocnik odwołującej wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej i ustosunkowanie się biegłej do uwag ZUS zgłoszonych w w/w piśmie datowanym na 22.05.2013r.

Po wskazaniu, iż rok 1978 został ujęty przy wyliczeniu wskaźnika 96,02 %, co wynika z wyliczenia str. 8 opinii, a nie został ujęty do wyliczenia wskaźnika 92,94 %, co wynika ze str. 10 opinii, pełnomocnik odwołującej cofnął jednak ten wniosek. Zdaniem Sądu cofnięcie tego wniosku nie jest niekorzystne dla odwołującej, bowiem różnica między wskaźnikiem za rok 1974 i za rok 1978 jest tak mała, że jak wskazano wyżej, nawet przyjęcie wskaźnika z 1978r. nie spowoduje przyjęcia (...) z 20 lat (1958-1977), gdyż wskaźnik ten i tak będzie mniejszy od przyjętego przez ZUS przy wyliczaniu wysokości emerytury odwołującej na datę 29.02.2012r.

Z w/w opinii biegłej H. G. wynika, że nawet przyjęcie zarobków z angaży z okresu październik-grudzień 1958r. nie wpłynie na zwiększenie wysokości emerytury odwołującej na datę 29.02.2012r., bowiem najkorzystniejszy jest dla odwołującej (...) przyjęty z 20 lat, tj. z lat 1959-1978 wynoszący 96,02%, a który obejmuje już także i 1978r. Wskaźnik w roku 1958 przy przyjęciu wyliczonych przez biegłą zarobków z okresu październik-grudzień 1958r. wzrósłby wprawdzie do 11,31%, lecz i tak byłby niższy od wskaźników z innych lat.

Sąd na podstawie art. 217 § 3 kpc oddalił natomiast wniosek pełnomocnika odwołującej o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej biegłej H. G., który został sprecyzowany w jego piśmie datowanym na 20.05.2013r.

W piśmie tym pełnomocnik odwołującej wskazał, iż w opinii biegła dokonała jedynie symulacji wg wersji 10 - letniej i dwóch wersji 20 - letnich, w opinii brak jest natomiast wszystkich możliwych wersji (...) i podania, czy możliwa jest korzystniejsza wersja.

W konsekwencji wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej celem udzielenia pełnej odpowiedzi na wszystkie pytania Sądu. Nadto wniósł, aby w opinii uzupełniającej biegła wskazała, jaką kwotę bazową zgodnie z zasadami rachunkowości należy przyjąć w odniesieniu do H. Ś. (1) i obliczyła emeryturę wymienionej według tejże kwoty bazowej.

Podniósł również, że Sąd w postanowieniu dowodowym z dnia 31.01.2013r. powołał się na sprawę U 301/09, zaś biegła opiera się na sprawie U 302/09.

Odnosząc się do tej ostatniej uwagi zauważyć należy, iż w postanowieniu z dnia 31.01.2013r. nastąpiła oczywista omyłka pisarska, gdyż Sąd miał na myśli sprawę IIIU 302/09, która jest załączona do akt niniejszej sprawy, zaś sprawa IIIU 301/09 dotyczy nie H. Ś. (1), lecz innej osoby.

Sąd oddalając wnioski dowodowe pełnomocnika odwołującej zawarte w piśmie datowanym na 20.05.2013r. miał na uwadze fakt, iż biegła w sposób prawidłowy wykonała postanowienie Sądu z dnia 31.01.2013r. Biegła w opinii przyjęła konkretne kwoty wynagrodzenia i wyliczyła (...), dokonała waloryzacji emerytury. Dokonała również wyliczenia (...) z lat 10 i 20 i wskazała wersję najkorzystniejszą.

Nadto wskazać trzeba, iż przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia nie była decyzja odmawiająca przeliczenia emerytury, lecz decyzja waloryzacyjna, dlatego w sprawie nie miał znaczenia przepis art. 110 i art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ponieważ wysokość kwoty bazowej przyjętej do wyliczania wysokości emerytury odwołującej została już prawomocnie rozstrzygnięta w sprawie IIIU 302/09, Sąd nie może ponownie badać tej kwestii. Jak jednak Sąd już zauważył we wcześniejszej części uzasadnienia, kwotę bazową przyjętą przez ZUS uznaje za prawidłową biorąc pod uwagę także treść art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych. Odwołująca cały czas pobiera emeryturę wcześniejszą, przyznaną jej decyzją z dnia 17.12.1990r., dlatego nie ma podstaw do przyjmowania kwot bazowych obowiązujących w późniejszych latach, zwłaszcza, iż w okresie pobierania emerytury już nie pracowała.

Nadto zauważyć należy, iż wniosek pełnomocnika odwołującej zmierzał do zobowiązania biegłej, aby wskazała prawidłową wysokość kwoty bazowej a tak sformułowana teza dowodowa wkracza już w zakres rozstrzygnięcia przewidziany tylko dla Sądu, gdyż zmierza do dokonania wyboru kwoty bazowej z konkretnej daty. Nie ma natomiast potrzeby wyliczania wysokości kwoty bazowej, ponieważ jej wysokość określają stosowne przepisy.

Z opinii biegłej H. G. wynika, iż przy przyjęciu uwzględnionych przez Sąd zarobków z okresu październik-grudzień 1958r. emerytura odwołującej nie będzie większa, gdyż rok 1958 nie jest przyjęty przy wyliczeniu (...) z 20 lat (1959-1978) wynoszącego 96,02%.

Aby ocenić, czy decyzja z 10.03.2012r. jest prawidłowa, Sąd faktycznie musiał zbadać, czy ZUS przyjął najkorzystniejszy (...) i w oparciu o w/w opinię biegłej H. G. stwierdził również, że nie było podstaw do przyjmowania innego (...), bowiem przyjęty (...) jest prawidłowy. Faktycznie więc Sąd pośrednio musiał wypowiedzieć się, czy w sprawie były podstawy do przeliczania emerytury odwołującej się, a więc zbadać kwestie podnoszone w decyzji z 20.04.2012r. – jednak tylko na potrzeby odwołania od decyzji z 10.03.2012r.

Ponieważ odwołanie od decyzji odmawiającej przeliczenia emerytury, z dnia 20.04.2012r., było spóźnione, Sąd na podstawie art. 477⁹ § 3 kpc odrzucił to odwołanie.

Na marginesie należy zauważyć, iż na ostatniej rozprawie w mowie końcowej pełnomocnik H. Ś. (1) początkowo wskazywał, że odwołanie dotyczy tylko decyzji odmawiającej przeliczenia emerytury, a dopiero na pytanie Sądu oświadczył, że dotyczy również decyzji z dnia 10.03.2012r. (vide protokół w formie elektronicznej).

Biorąc pod uwagę całość zebranego w sprawie materiału dowodowego i opinię biegłej H. G. Sąd uznał, że ponieważ wysokość emerytury na dzień 29.02.2012r. jest wyliczona przez ZUS prawidłowo, również prawidłowa jest decyzja waloryzacyjna z dnia 10.03.2012r. Przyjęcie dodatkowych zarobków H. Ś. (1) z okresu październik-grudzień 1958r. faktycznie nie wpłynie na zwiększenie kwoty wypłacanej jej emerytury, ustalonej na 29.02.2012r., dlatego odwołanie od decyzji z dnia 10.03.2012r. zostało oddalone.

Z tych względów w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 kpc orzeczono jak w sentencji.